

(NB v tem slučaju ista oseba!), nego g. **urednik**," tako je pisal takrat g. A., iz ostalega gesla pa vendar niti z besedico ni omenil. In vendar je bila njegova dolžnost — recenzentova dolžnost, vsaj tedaj še, da bi bil notiral to glavno hibo takozvane krasotne izdaje, kajti redaktor nikakor ne mara uživati dvomljive tiste časti, kakor da bi bil član kake literarne vzajemne zavarovalnice, češ, da ga je recenzent z ozirom na to članstvo pardoniral. Skoraj bi človek mislil, da recenzent niti tedaj še ni bil zasledil tiste glavne hibe krasotne izdaje; če jo je pa — in je vendar molčal, tedaj je vrlo slabo izvrševal recenzentsko svojo dolžnost in izgubil vsako pravico, da bi smel še kdaj vleči na dan nesrečni tisti izostatek Prešernovega gesla — to pa je izgubil tem bolj, ker je urednik takozvane krasotne izdaje ta svoj lapsus, ki pa niti ne sloni edino na njegovi površnosti, v takozvani „izdaji za narod“ že sam popravil. — Za stvar nam bodi, ne samo za reklamni efemerni efekt! —

Taka je torej žalostna resnica in zgodovina nesrečnega izostatka Prešernovega gesla. Da sem jo spravil v Saturu na razgovor, mi bo vkljub vsej kočljivosti njeni g. A. že oprostil, vsaj velja o njej docela oni znani izrek „difficile est saturam non scribere“. — — Nekaj pa končno vendar moram še naglasiti in v imenu prostosti protestirati proti temu, da bi kdorkoli kogarkoli s kakim „čudim se, da si upa . . .“ gonil v naši literarni sobici takorekoč za vrata, ali da bi s kakim „revček — ševčik“ namigaval na znani sonet Prešernov o Apelovi podobi, pa da bi, če bi se le kdo izpredrznil ziniti skromno kritikujočo besedo, tistemu namigoma očital, kako se je „na visokem kritičnem stolu **razkoračil**“. Kolikor še nisem — bom skusil še pokazati, da glede **teksta** vzdrže Bambergove izdaje vsako paralelo z Wagnerjevo (Ničmanovo), Fischerjevo in Schwentnerjevo — in da redaktorji Prešernovi iz l. 1866, 1896 in 1902 niso še Apeli, jaz pa tudi ne samo kopitarček. —

Prošnja.

Boj težak je na kolenih!
Reši moje trudne rame,
reši dušo spon ognjenih,
ti, ki si jih vrgla name!

Daj mi leka, pozabljenja:
spet bi ljubil domovino
in Boga in cilj življenja,
slab tobak in kislo vino!

Vladimir Levstik.